

едното се казвало Бѣлоснѣжка, а другото — Розичка.

Двѣтѣ момиченца се обичали и всѣкога ходѣли за ржцѣ хванати. Ако Бѣлоснѣжка кажела: „Нѣма да се раздѣлимъ!“ — Розичка потвърдѣвала: „Да, никога, прѣзъ цѣлия си животъ!“

А майка имъ ги учела: „Вие трѣбва всичко да си дѣлите поравно.

Често момиченцата тичали самички по гората, събирали прѣсни ягоди и никога нито единъ звѣръ нищо лошо не имъ правѣлъ; напротивъ, всѣкога кротичко се приближавали къмъ тѣхъ: зайчето едѣло отъ ржцѣтѣ имъ зелени листа, сърната щипѣла трѣва около тѣхъ, еленътъ весело подскачалъ на близо, а птицитѣ отъ клонетѣ весели пѣсни имъ пѣли. И никога никакво нещастие не имъ се случвало.

Когато се случвало да закѣснѣятъ въ гората, и ноцѣта настѣпѣла, тѣ най-спокойно лѣгали едно до друго на мѣха и спѣли до заранѣта. Майка имъ